KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.9.2019 r.
COM(2019) 409 final

2019/0190 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczącej przedłużenia zwolnienia WTO umożliwiającego Stanom Zjednoczonym stosowanie preferencyjnego traktowania taryfowego na mocy amerykańskiej ustawy o odbudowie gospodarczej basenu Morza Karaibskiego (CBERA)

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii na forum Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w związku z przewidywanym przyjęciem decyzji o przedłużeniu zwolnienia WTO, które umożliwia Stanom Zjednoczonym stosowanie preferencyjnego traktowania taryfowego na mocy amerykańskiej ustawy o odbudowie gospodarczej basenu Morza Karaibskiego („CBERA", z ang. *Caribbean Basin Economic Recovery Act*).

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Porozumienie z Marrakeszu ustanawiające Światową Organizację Handlu

Porozumienie z Marrakeszu ustanawiające Światową Organizację Handlu („porozumienie WTO") weszło w życie w dniu 1 stycznia 1995 r.

Unia Europejska jest stroną tego porozumienia.

2.2. Konferencja ministerialna i Rada Generalna Światowej Organizacji Handlu

Zgodnie z art. IV ust. 1 porozumienia WTO konferencja ministerialna jest upoważniona do podejmowania decyzji we wszystkich kwestiach wynikających z wielostronnych porozumień handlowych.

Zgodnie z art. IV ust. 2 porozumienia WTO w przerwach między posiedzeniami konferencji ministerialnej jej funkcje pełni Rada Generalna.

Zgodnie z art. IX ust. 1 WTO zazwyczaj podejmuje decyzje w drodze konsensusu.

2.3. Planowany akt Rady Generalnej WTO

Zgodnie z art. IX ust. 3 porozumienia WTO w wyjątkowych okolicznościach można uchylić zobowiązanie nałożone na członka tej organizacji.

Na wniosek Stanów Zjednoczonych Rada Generalna WTO ma przyjąć decyzję o przedłużeniu istniejącego zwolnienia WTO umożliwiającego Stanom Zjednoczonym stosowanie preferencyjnego traktowania taryfowego na mocy CBERA, zgodnie z art. IX ust. 3 i 4 porozumienia WTO („planowany akt").

Obowiązujące zwolnienie w odniesieniu do CBERA wygasa z dniem 31 grudnia 2019 r. Celem planowanego aktu jest zatem przedłużenie zwolnienia do dnia 30 września 2025 r., zgodnie z wnioskiem Stanów Zjednoczonych.

Planowany akt stanie się wiążący dla członków WTO zgodnie z art. IX ust. 3, jak również art. II ust. 2 porozumienia WTO, który stanowi: „Porozumienia i związane z nimi instrumenty prawne zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 (...) stanowią integralne części niniejszego porozumienia, wiążące dla wszystkich Członków".

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Stany Zjednoczone zwróciły się z wnioskiem o przedłużenie istniejącego zwolnienia WTO w odniesieniu do ich obowiązków wynikających z art. I ust. 1 Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT z 1994 r.) oraz art. XIII ust. 1 i 2 GATT z 1994 r., dzięki czemu mogłyby od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września 2025 r. zapewnić bezcłowe traktowanie kwalifikujących się produktów pochodzących z państw i terytoriów Ameryki Centralnej i Karaibów („kraje korzystające") na mocy CBERA.

Stany Zjednoczone złożyły swój wniosek zgodnie z art. IX ust. 3 i 4 porozumienia WTO. Swój wniosek uzasadniły powszechnie występującym ubóstwem i niestabilną sytuacją w krajach basenu Morza Karaibskiego, zwłaszcza Haiti, i wskazały, że sytuację gospodarczą tych małych państw dodatkowo komplikuje podatność na klęski żywiołowe. Korzyści przyznane na mocy CBERA mają zwiększyć możliwości gospodarcze i przyczynić się do poprawy stabilności i zamożności tego regionu.

Według Stanów Zjednoczonych przyznane na mocy CBERA bezcłowe traktowanie nie powinno przynieść szkody interesom innych członków organizacji, które nie korzystają z takiego traktowania. Ponadto oczekuje się, że przedłużenie takiego bezcłowego traktowania nie spowoduje istotnej zmiany kierunku przywozu do Stanów Zjednoczonych kwalifikujących się na mocy CBERA produktów pochodzących z państw członkowskich, które nie są krajami korzystającymi.

Będzie to piąte przedłużenie zwolnienia umożliwiającego preferencyjne traktowanie taryfowe przyznanego pierwotnie dnia 15 lutego 1985 r.[1] na okres od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 30 września 1995 r. i obowiązującego do dnia 31 grudnia 2019 r.[2].

Przedłużenie tego zwolnienia nie wpłynie negatywnie na ani gospodarkę Unii, ani na stosunki handlowe z krajami korzystającymi z tego zwolnienia. Ponadto Unia wspiera działania na rzecz stabilności i walki z ubóstwem. W związku z tym stanowisko, jakie ma zająć Unia na forum Rady Generalnej, powinno zakładać poparcie przedłużenia zwolnienia.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”[3].

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Rada Generalna jest organem utworzonym przez umowę, a mianowicie na mocy porozumienia WTO.

Akt, który Rada Generalna ma przyjąć, jest aktem mającym skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. II ust. 2 oraz art. IX ust. 3 porozumienia WTO.

Planowany akt nie uzupełnia, ani nie zmienia ram instytucjonalnych porozumienia.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

---

1 (BISD 31S/20).

2 WT/L/950.

3 Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r., C-399/12, Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma być zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie charakter pomocniczy, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do wspólnej polityki handlowej.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 4 akapit pierwszy.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Ponieważ akt Rady Generalnej WTO wdraża postanowienia porozumienia WTO dotyczące zwolnień, po przyjęciu akt ten należy opublikować w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

2019/0190 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczącej przedłużenia zwolnienia WTO umożliwiającego Stanom Zjednoczonym stosowanie preferencyjnego traktowania taryfowego na mocy amerykańskiej ustawy o odbudowie gospodarczej basenu Morza Karaibskiego (CBERA)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Porozumienie z Marrakeszu ustanawiające Światową Organizację Handlu („porozumienie WTO") weszło w życie w dniu 1 stycznia 1995 r.

(2) Zgodnie z art. II ust. 2 porozumienia WTO „porozumienia i związane z nimi instrumenty prawne zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 (»wielostronne porozumienia handlowe«) stanowią integralne części niniejszego porozumienia, wiążące dla wszystkich Członków".

(3) Zgodnie z artykułem IX ust. 3 w wyjątkowych okolicznościach konferencja ministerialna może podjąć decyzję o zniesieniu obowiązku nałożonego na członka na mocy porozumienia WTO lub jakichkolwiek wielostronnych porozumień handlowych.

(4) W art. IX ust. 3 i 4 porozumienia WTO określono procedury przyznawania zwolnień dotyczących wielostronnych porozumień handlowych zawartych w załącznikach 1A lub 1B lub 1C do porozumienia WTO i w załącznikach do nich.

(5) Zgodnie z art. IV ust. 1 porozumienia WTO konferencja ministerialna jest upoważniona do podejmowania decyzji we wszystkich kwestiach wynikających z wielostronnych porozumień handlowych.

(6) Zgodnie z art. IV ust. 2 porozumienia WTO w przerwach między posiedzeniami konferencji ministerialnej WTO („Światowej Organizacji Handlu") Rada Generalna WTO pełni funkcje konferencji ministerialnej.

(7) Zgodnie z art. IX ust. 1 WTO zazwyczaj podejmuje decyzje w drodze konsensusu.

(8) W dniu 15 lutego 1985 r. Stany Zjednoczone zostały zwolnione z obowiązków przewidzianych w art. I ust. 1 GATT z 1994 r. na okres od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 30 września 1995 r. W dniu 15 listopada 1995 r. członkowie WTO przedłużyli to zwolnienie do dnia 30 września 2005 r., a następnie ponownie w dniu 29 maja 2009 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. W dniu 5 maja 2015 r. członkowie WTO przedłużyli wspomniane zwolnienie w odniesieniu do art. I ust. 1 GATT z 1994 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. oraz rozszerzyli je, by obejmowało również art. XIII ust. 1 i 2 GATT, w zakresie niezbędnym dla Stanów Zjednoczonych do zapewnienia bezcłowego

traktowania przywozu kwalifikujących się produktów pochodzących z krajów korzystających, wskazanych w CBERA.

(9) Na mocy art. IX ust. 3 i 4 porozumienia WTO Stany Zjednoczone zwróciły się do Rady Generalnej o podjęcie decyzji w sprawie przedłużenia obowiązującego zwolnienia WTO w celu umożliwienia im od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września 2025 r. bezcłowego traktowania na mocy CBERA kwalifikujących się produktów pochodzących z państw i terytoriów Ameryki Centralnej i Karaibów.

(10) Stany Zjednoczone uzasadniają swój wniosek powszechnie występującym ubóstwem i niestabilną sytuacją w krajach basenu Morza Karaibskiego, zwłaszcza Haiti. Korzyści przyznane na mocy CBERA mają zwiększyć możliwości gospodarcze i przyczynić się do poprawy stabilności i zamożności tego regionu.

(11) Przedłużenie tego zwolnienia nie wpłynie negatywnie na ani gospodarkę Unii, ani na stosunki handlowe Unii z krajami korzystającymi z tego zwolnienia. Ponadto Unia wspiera działania na rzecz stabilności i walki z ubóstwem.

(12) Należy ustalić stanowisko, jakie Komisja Europejska powinna zająć w imieniu Unii na forum Rady Generalnej WTO w celu poparcia wniosku Stanów Zjednoczonych o przedłużenie zwolnienia zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE, ponieważ przedłużenie zwolnienia będzie wiążące dla członków WTO,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zająć Komisja Europejska w imieniu Unii na forum Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu, przewiduje udzielenie poparcia dla przedłużenia od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września 2025 r. zwolnienia WTO umożliwiającego Stanom Zjednoczonym stosowanie preferencyjnego traktowania taryfowego w odniesieniu do kwalifikujących się produktów pochodzących z państw i terytoriów Ameryki Centralnej i Karaibów na mocy amerykańskiej ustawy o odbudowie gospodarczej basenu Morza Karaibskiego (CBERA).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący